

РЕШЕНИЕ

№ 5658

гр. София, 20.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 22.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **2805** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по подадена жалба от „Надежда Ви Строй“ ЕООД, представлявано от управителя В. В. Й., с която се иска прогласяването на нищожността на постановление изх. № ИЗХ23020411/29.03.2023 г. на гл. инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], с което се обявява съществуването на трудово правоотношение между дружеството жалбоподател и Ю. М. Ш..

В жалбата се сочат подробни аргументи за нищожност на оспорения административен акт, като се твърди, че е постановен в пълно противоречие с императивните разпоредби на чл. 405а, ал. 1 от КТ, тъй като административният орган не е събрал и съобразил всички доказателства, установяващи наличието или липсата на трудови правоотношения между страните. Изтъква се, че органът не е взел под внимание представения договор за изработка, нито приемо-предавателния протокол за извършена работа.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата и моли оспореният акт да бъде прогласен за нищожен.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) [населено място], редовно призована, не изпраща представител. В постъпили писмени бележки от юрк. Д. се изразява становище за неоснователност на жалбата, като се развиват подробни доводи относно липсата на твърдения от жалбоподателя порок. Акцентира се върху обстоятелството, че компетентен административен орган е установил всички

елементи на трудовото правоотношение, въз основа на което и на основание чл. 405а, ал. 2 КТ е издал процесното постановление за обявяване на неговото съществуване. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

На 06.03.2023 г. около 11:30 часа от инспектори в ДИТ [населено място] била извършена проверка на строителен обект "Преустройство и цялостна реконструкция на Младежки дом", намиращ се в [населено място], пл. "Т. К.", експлоатиран от жалбоподателя "Надежда Ви Строй" ЕООД. По време на проверката лицето Ю. М. Ш. било заварено, че извършва шпакловка на тавани. Същият попълнил декларация, в която заявил, че работи в проверявания обект, в деня на проверката е дошъл на работа в 8:00 ч., средствата, с които работи, са му предоставени от горепосоченото дружество, като има уговорено възнаграждение в размер на 780 лева. За извършената проверка бил съставен протокол за оглед. На 16.03.2023 г. В ДИТ [населено място] се явил пълномощник на жалбоподателя, който обаче не представил сключен трудов договор с Ш., а граждански такъв - за изработка.

С оглед гореописаните обстоятелства, главен инспектор в ДИТ [населено място] стигнал до извода, че в случая е налице предоставяне на работна сила в нарушение на чл. 1, ал. 2 от КТ, поради което и на основание чл. 405а, ал. 1 от КТ издал оспореното в настоящото производство постановление изх. № ИЗХ23020411/29.03.2023 г., с което обявил съществуването на трудово правоотношение между жалбоподателя и Ю. М. Ш. считано от 06.03.2023 г. Постановлението било връчено на представител на жалбоподателя на 31.03.2023 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване административен акт, като сезирането на съда, предвид твърденията за нищожност, на основание чл. 149, ал. 5 АПК не е ограничено със срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото дело е твърдяната нищожност на постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение изх. № ИЗХ23020411/29.03.2023 г., издадено от гл.инспектор към Дирекция „Инспекция по труда“ - Л., поради което съдът следва да провери единствено, дали посочените в жалбата пороци на оспорения акт са толкова тежки, че да обусловят неговата нищожност.

В административното право липсва специален законов текст, който да регламентира, кога съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожаем. Общоприето е становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки недостатъци не могат да произведат своя ефект като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят правни последици. Във всеки отделен случай действителността на административния акт се преценява конкретно с оглед на тежестта на порока, от който е засегнат, и дали той е годен да предизвика промяна в правната сфера на адресатите на акта.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, в доктрината и съдебната практика е възприето, че такива

са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породи правните последици, към които е насочен. С оглед на горното и на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: липсата на компетентност на органа, издал акта, винаги е основание за неговата нищожност; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност, само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Като правило нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден въз основа на нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довела до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

В конкретния случай оспорваното решение е издадено от компетентен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 404 от Кодекса на труда и чл. 23, ал. 1, т. 2 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", приет с ПМС № 313/05.10.2022 г. в правомощията на контролните органи на инспекцията по труда (каквито са инспекторите към съответните дирекции на „Инспекция по труда“) е да издават постановления от вида на процесното.

На следващо място, липсва порок във формата на акта, който да е толкова сериозен, че практически да се приравнява на липса на форма и оттам на липса на волеизявление, така че да е основание за нищожност. Обжалваното постановление е издадено в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са обективно и пълно фактическите и правни основания за издаване на акта, както и разпоредителната част. Изложените в обстоятелствената част на акта факти, съответстват на приложените по делото писмени доказателства.

Съдът не констатира да са извършени нарушения на процесуалните правила в хода на производството по издаване на акта. Оспореният административен акт е издаден, след като са обсъдени всички релевантни за случая факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Не е нарушено и накърнено правото на защита на дружеството жалбоподател в хода на производството.

Оспореното предписание не е нищожно поради липса на предмет и не страда от порока материална незаконосъобразност до степен, водеща до неговата нищожност. За да обуслови порокът материална незаконосъобразност на административния акт неговата нищожност, а не унищожаемост, е необходимо: да е налице пълна липса на условията /предпоставките/, визирани в хипотезата на конкретна материалноправна норма; актът да е изцяло лишен от законово основание; акт с такова съдържание да не

може да бъде издаден въз основа на никакъв закон и от нито един орган. В случая такъв тежък порок на акта не е налице.

Постановлението е издадено на основание чл. 405а, ал. 1 от КТ т.е. съществува формалното основание за постановяването му. Поради това не може да бъде споделено разбирането, че административният акт е лишен от законова основа и е с невъзможен предмет. Въведените от жалбоподателя твърдения за нарушения на закона, евентуално биха могли да се квалифицират като такива, които се отразяват на законосъобразността на административния акт, но не и на неговата валидност.

Предвид гореизложеното, съдът счита, че по делото не се доказва наличието на основания в достатъчна степен съществени, които да са рефлектирали върху воляизявлението на административния орган и да са го опорочили до такава степен, че да обоснове неговата нищожност. Не се доказва, че административният акт е издаден при липса на материална компетентност или че страда от особено тежък и нетърпим от закона порок, че да не може да породи правни последици. При това, че е изтекъл срокът за оспорване законосъобразността на административния акт, на преценка подлежат единствено евентуални пороци, толкова тежки, че да направят невъзможно съществуването на акта като такъв. Релевираните основания за незаконосъобразност, изразяваща се в унищожаемост на акта, са неотнормирани към настоящия спор.

С оглед направеното своевременно искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и предвид изхода на спора, съдът на основание чл. 143, ал. 3 от АПК следва да присъди такова на ответника в минимален размер от 100 лв. съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от „Надежда Ви Строй“ ЕООД, представлявано от управителя В. В. Й., с която се иска прогласяването на нищожността на постановление изх. № ИЗХ23020411/29.03.2023 г. на гл. инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място].

ОСЪЖДА „Надежда Ви Строй“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ап. 16, представлявано от В. В. Й. - управител да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място] сума в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщението пред Върховния административен съд.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: